

is belső körben, fiatalabb kollegáknak mondogatni, „ebben a szakmában tökéletes bizalom nincs”. Már a tmb. dossziéjának elrendezését is pikánsnak tartotta, „egy zsidó, egy paraszt”, mintha egy pár év előtti folyóirat-szerkesztő szerkesztési alapelvei az állambiztonság munkáját is jellemeznék. Na de, miért is ne jellemzenék, az Aczél–Harangozó Művek alapelve a kritikus értelmiség megosztottságának fenntartása, a *Bibó Emlékkönyv* nem hiába keltett pánikot, Kornidesz és Knopp elvtársak nem véletlenül kértek olyan magas állású és nagy tekintélyű férfiút fel az elemzésre, mint Bakos Kálmán egykori professzora, Huszár Tibor akadémiai levelező tag. Szóval „Sziklai Barna” és Vellai, a tartótisztje nem volt híján az iróniának, mikor Eörsi István és Vezér Erzsébet Petőfi Irodalmi Múzeum-os megfigyelését Kiss Ferenc irodalomtörténész és a „népi hurráh”-nak (sic!) nevezett csoport mellé tette. („Kiss Ferenc a »Subások« fn. bizalmas nyomozás alatt álló csoport egyik célszemélye.”) Bakos Kálmán elmosolyodott, kinézett az ablakon, a Budakeszi út túloldalán a levéltelen fák ágain megülő ónos esőt nézte. „Vezér Erzsébet, az OIM hangtárának osztályvezetője a XX. századi magyar irodalom urbánus, antikommunista vonalát kutatja, munkatársai politikailag züllött, emberileg hitvány, bár »eszes« s mindenre felhasználható, irányítható kalandorok (Tóbiás Áron, Eörsi István, Horgasné Levendel Júlia, Kenedi János).” „Sziklai Barna” igyekszik Eörsi bizalmába férkőzni, aki elmondja neki, nemrég vásárolt a haverjától egy használt Wartburgot, nagyon örül neki, de használni nem meri, mert annyira azért nincs jó állapotban az autó. Eörsi panaszkodik, hogy a darabjával „szarakodnak”, ám a rendőrségi figyelmeztetéstől nincs megijedve, mert kitűnő felsőbb kapcsolatai vannak. Szegény Kenedi Jancsit viszont

nem hagyják élni – panaszkodik. 1972-ben járunk, a müncheni olimpia évében. Kiss Ferenc Páskándi Géza, a Romániában 1956 után kilenc évre leültetett drámaíró Magyarországra települését igyekszik segíteni névházasságok szervezésével. 1972. szeptember 12-i jelentés szerint a Kiss Ferenc irodalomtörténész szervezte „népi hurrah” – haha, vicces, mit szólt mindehhez Cedenbal elvtárs, gondolta magában mély belső derűvel Bakos Kálmán – a Kékes sörözőben találkozott, a téma Für Lajos dolgozata volt a *Tiszatáj*ból, a „Milyen nyelven beszélnek a székelyek?” című. Jelen volt Kósa Ferenc, Kiss Csaba, Kormos István, Száraz György. A jelentés operatív szempontból értékes. A szeptember 14-i jelentés szerint Eörsi zárkózott, kedvetlen, feltehetően a hazatértekor minden részletre kiterjedő vámvizsgálat miatt. A tmb. mindenesetre megtudta, hogy Eörsi Hollandiában pénzt kapott az 56-os disszidens Lackó Tóth Györgytől, és Bécsben Litván György apjának irodahelyiségében lakott. 73-ban Eörsi a Várkonyi Zoltán főszerepelte Széchenyi-darabja kapcsán hetvenkedik, lenézi a műveletlen, „göregáboros” közönséget, viszont a vájtfülűek – szerinte – sok pikánsat találhatnak ebben az előadásban. Kiss Ferenc örül, hogy a volt szegedi rektor kerül az oktatási tárca élére, meg lehet bízni benne, mert „paraszt származású”. Kiss szerint a „junta pártszolgálatos írói” (Pándi Pál, Rényi Péter, E. Fehér stb.) aggódnak is emiatt. Egy évvel később már az erdélyi letartóztatások kapcsán rossztól, balos fordulat-tól tart – feleségével, Budai Ilona népdalénekesnővel most jött vissza Erdélyből –, biztos benne, hogy Németh Károly lesz az első titkár. „Sziklai Barna” felhívja a figyelmet, hogy Eörsi csoportalakítási kísérletét nagyobb figyelemmel kellene követniük a hatóságoknak, ő maga úgy érzi, sikerült kellően a célszemély bizalmába férkőznie, de nagyon megbántódott, amikor balaton-felvidéki ingatlanára invitálta Eörsit és feleségét, Dinnyés Évát, de az író fumigálta a borát. 1975-ben Aczél György elvtárs Bács megye vezetőinél helytelenítette, hogy szerepeltették a „népi hurrah” reprezentánsait, sajnálja, hogy Gajdócsi elvtárs Csoóri javaslatára elfogadta előadónak Kiss Ferencet. Aczél et. Kissnél

[...]

(*Dániel könyve*) Ahogy mondani szokás, Tariq Ali az volt a brit 68-nak, mint Cohn-Bendit a franciának. 1988 nyarán Tariq Ali, a hajdani paki hippi divatos yuppie benyomását keltette; vállalta, a Bandung Productions Co. valahol Észak-Londonban volt. Krassó Gyuri szerint Líbia pénzeli, de ez a szöveg nála – ahogy Eörsi ezt magyarázná – a báty elleni lázadás megnyilvánulása, legalábbis részben, s csak másik részben a lehetséges világpolitikai realitás. A báty, Krassó Miklós 1986-os tűzhaláláig megmaradt Lukács-tanítványságból indult londoni trockista filozófusnak – a *New Left Review*-nál Tariq Ali kollégájának –; Krassó György ekkor, az ő lakásába kerülhetett ki (1956 óta először adtak neki útlevelet a magyar hatóságok) Londonba. A balosokban volt érdeklődés K-Eu. iránt. Ez a *The God that Failed*-paradigma: „A volt kommunistákból lehetnek hiteles és hozzáértő antikommunisták – pokolból kerülhetnek így a purgatóriumba.” [...]

(*Dániel könyve*) Egy irodalmi szerkesztőnek Magyarországon eleddig nagyon ki kellett dekáznia mindig a népiesek és az urbánusok arányát. És nem csak Magyarországon. Az emigráció egyik legtekintélyesebb „irodalmi és politikai folyóirata” a müncheni *Új Látóhatár*. Szerkeszti: Borbándi Gyula (főműve: *A magyar népi mozgalom...*), Molnár József és Sztáray Zoltán. Elöttem egy szám, a XXXII. évfolyam 3/4-es száma, alcíme szerint: „Írások az 1956-os magyar forradalom 25. évfordulójára”. Gáli József *Szabadsághegy* c. drámája, melyet a Rajk-temetés napján, 1956. október 6-án mutattak be, és antisztálinista flottafelvonulás lett a premier. A hetvenes években elhunyt Gáli, Eörsi és Angyal István kivégzett felkelőparancsnok közeli barátja, egykori elítélt bizonyosan urbánus. Az emigráns Gombos [...]

Március 3., péntek [...]

Délután Václav Havelért tüntettünk a Vörösmarty téren. Ő is egy író – de nem éppen a *Tűztánc* irányából. Konrád György beszélt, szépen, hosszan, barátja a drámaíró. A háttérben Fodor Gábor állt kócos vörös üstökkel, olyan volt, mint egy borzas kerub. A bebörtönzött Havel mellett szó esett a másik irodalmi botrányról, arról, amely távolinak és megfoghatatlannak tűnik, Salman Rushdie „halálos ítéletéről”. A demokrata nemcsak „nem fél”, de szót emel olyan dolgokért is, melyek közvetlenül nem érintik.

Beültünk még utána néhányan a Grinzingibe, inni pár fröccsöt, fiúcsapat, vígan voltunk, a Kecskeméti utcán baktattam haza, csak baktattam és baktattam, és, nem tudom miért, eszembe jutott az a versrészlet, amelyet az Eörsi Pista mesélt a múltkor, valami elsüllyedt ötvenes évek eleji költő, valami díszszemlérről, hogyszondja: „Nézem, nézem a katonák menetét / számba veszem a legények elejét!” Viharos lehetett az ötvenes években a mozgalmi szex! Ej, ha a Vöcsök csónakház mesélne tudna a Rómain! [...]

MÁRCIUS 12., VASÁRNAP

(Kávéház #2) A szociálizmusnak nevezett rezsim is kitermelte a maga irodalmi kávéházait, intellektuális találkahelyeit. Híres volt a hatvanas években a Belvárosi társaság, amely a nevezett kávéházban találkozgatott – érdekes, hogy ez, a Matild-palotában lévő egység megtarthatta a „kávéház” nevet –, értelmiségi népfrontos alapon állt, járt oda Konrád és Csoóri, Hernádi és Jancsó, Sükösd Mihály és Vitányi Iván. Csak Eörsi nem járhatott, mert ő az 1956 utáni, majd négyéves börtönbüntetése mi-

att flekkesnek számított, meg is mondták neki, hogy ezért nem hívják. [...]

(*Dániel könyve*) Kádár „őrült beszéde” az MSZMP KB plénumán. A beszéd titkos volt, nem csoda hát, hogy az egész város erről beszélt. Budapestnek nem a titkosítás a fő erénye, nem a TŰK világfővárosa. Az emberek beszédeseek, mi több, pletykások. Az a mély, majdnem tájszólásos, minden magyarnak jól ismert hang. „Elnézést kérek, hogy elsőnek kértem szót, mert ebből az enyém kicsit hosszabb lesz, mint a szokásos. Talán régen hallottak engem... Kibirják! A szabad beszédnek van előnye és van hátránya, és az írott beszédnek is van hátránya. Engedjék meg, a következőt megjegyezzem: nekem van betegségem. Nagyon hasonlít ahhoz, ami a feleségemé. Fogy. Ő is, én is.” Én most itt nem elemzek, megtették, megteszik, meg fogják tenni nálamnál erre érdekesebbek. Nem szólok a beszéd gerontoszemantikájáról, az öreges nyáladzásról, meg a felszólalás önfelmentő jellegéről. „Na most az orvosi vélemény a következő: az én feleségem az öt éve jár bottal. Annak azért kell bottal járnia és azért fogy, mert radikális gyomorműtéten ment keresztül, miközben én börtönben voltam. És felszólították, hogy tagadjon meg engem. És... nem tagadott meg.” Vállrángató, kikacsintós Haynau. Maga is a sztálinista önkény eszköze, kirakatpercek résztvevője, belügyminiszter a Rajk-per idején, és a sztálinizmus áldozata, éveket töltött börtönben, verték ki fogát, bár a történettudomány cáfolni látszik azt a széles körben elterjedt nézetet, hogy egyik kihallgatója, Farkas Vladimir – Farkas Mihály fia, aki a Magyarországot vezető moszkovita quadriga tagja volt, fia pedig vezénylő, ostomos ávos – a szájába vizelt volna. „Nekem az a bajom, hogy az agyam örökké forog, és az is energiát kíván. És én megmondom önöknek azt is, most már meg merem mondani... hogy én... olyan társaságban ültem le... egyszer..., ahol biztos volt, hogy az én mániám nem érvényesül.” E miatt a beszélgetés miatt hívja Eörsi István barátja – az 1956-os Tűzoltó utcai parancsnok –,

Angyal Istvánnak saját kezű vallomását olyan műnek, mely egy klasszikus tragédia körvonalait vázolja fel. Nemcsak Angyal (kivégezték: 1958. december 1.), de Kádárét és persze Magyarországét is. „Nem tudom már, hány ember volt. És kijelentem... [..]

RAMON-POZSGAY A thébai nép egyhangú válasza: Nem!

GEON-KÁDÁR Törvényhozó hatalmam a néptől függjön?

RAMON-POZSGAY Most te beszélsz úgy, mint egy zöldfülű
ifjanc!

GEON-KÁDÁR Ki szab törvényt Thébában: erre felelj!

RAMON-POZSGAY Nem állam az, mi csupán *egy emberé.*

KREON-KÁDÁR Ki uralkodik Thébában: erre felelj!

HAIMON-POZSGAY Sivatagban uralkodj – ott egyedül
teheted.

KREON-KÁDÁR Egy húron pendül a nővel, nem vitás.

HAIMON-POZSGAY Csak nem vagy nő? Hiszen érted
érvelek.

KREON-KÁDÁR Szembeszállsz apáddal, semmirekellő?

HAIMON-POZSGAY Csak a törvényt védem, amit te
lefitymálsz.

KREON-KÁDÁR Az én szememben szent a királyi jog.

HAIMON-POZSGAY De a lenti istenek ősi jogára füttyülsz!

KREON-KÁDÁR Hogyan elzüllöttél, báb vagy egy nő
kezében!

HAIMON-POZSGAY Zsarnok apának bábja mégse leszek!

KREON-KÁDÁR Csak őt véded, szavad csak érte verekszik!

HAIMON-POZSGAY S érted, magamért meg a síri
istenekért!

KREON-KÁDÁR Asszony bolondja, nekem te ne hízelegj!

HAIMON-POZSGAY Beszélni tudsz, de más szavára süket
vagy.

KREON-KÁDÁR Nem él a nő addig, hogy elvehesd.

HAIMON-POZSGAY Ha meghal, más is – meglátod – vele
pusztul!

KREON-KÁDÁR Hogyan? Vicsorogsz? Te mersz fenyegetni
Engem?

HAIMON-POZSGAY Téged fenyegetlek? Ennyire
eltompultál?

KREON-KÁDÁR Észt honnan merjek? Tán kongó
kobakodból?

HAIMON-POZSGAY Csak apám ne volnál, kimondhatnám:
egy lódarázs

értelmesebben zümmög, mint te beszélsz.*

* Részlet Eörsi István: *Tragédia magyar nyelven Szophoklész Antigonéjából* c. drámájából. [...]

Itt és most igazán adekvát a kérdés: hogyan ünnepeljük a munkásosztály nagy nemzetközi seregszemléjét?! A Highgate temetőben, Marx Károly sírjánál? Most fogadjuk el kárörvendésnek, hogy Marx eszményei egyenest vittek a Gulaghoz? Vagy a másik londoni Marx-vonatkozású sztori, amelyet Eörsi mesélt? Valamikor meglátogatta Krassó Miklóst a Little Russel Street

24/D-ben lévő otthonában, a British Museum környékén, és a madarakat beszélni tanító franciskánus barát, az éteri anarchista, az 56-os vereségből a trockizmust lepárló filozófus Marx, Engels és Jenny von Westphalen bizarr londoni szexuális életéről beszélt neki a matracán fekve, s ezenközben az erősen ötvenes zsidó férfi elménckedését tizenéves palesztin barátnője a hálósák alatt handjobbal élénkítette, majd mire befejeződött a dialmat klasszikusai fekélyes testeinek összecsapásáról szóló óda, addigra a kis tüncimünci ki is verte neki.

Ugyanebbe a lakásba megyünk most, egy másik Krassó lakja, a Gyuri. Tavaly sokat voltam itt, dolgoztam neki, illetve a Magyar Október Hírügynökségnek. Hírt szerkesztettem, fordítottam. A falon a budapesti időt mutató óra, a szobában jónéhány léghőmérő poros magyar szamizdat, pöre izzószálas műkandalló, mindig azon gondolkodtam, mennyire okés ez egy olyan házban, ahol haltak már meg tűzvészben; az asztalon telefonok és magnetofonok szofisztikált rendszere. Krassó franciabárony pizsamában, nyakban lógó szemüveggel, fül mögötti elhelyezkedésű hallókészülékkel kavart folyamatosan, hol jöttek a telefonok Pestről, leginkább az Inconnusök, elcsípett vicces dialógók (Krassó, telefonba: „...mi, hogy a Jurta Színháznál? Hogy civil ruhás lovas rendőr...?”), amikor épp nem dolgoztunk, akkor kiterjedt és promiszkuus szexuális életének emlékeit taglalta.

Ezt a Krassót harcos ellenzékellenesség jellemzi, nincs jóban a *Beszélő*-körrel, sose nem is volt. Eörsi szerint a bátyja árnyéka, plusz a feltűnési viszketegség. Nem tudom. Én bírom. Kérdi, mi van? Mondjuk neki ezt az „elvált szülők gyermeke” dolgot, meg a „belgák pártja” tézist, legyint:

– Ha beszartok, akkor is lesz előbb-utóbb egy Mafidesz meg egy Szafidesz, aztán marakodni fogtok. Ez egy ilyen ország.

Este David Campanale egyik barátjához mentünk, ő liberáldemokrata ifjúsági vezető, a Németh Zsolt haverja, péntek és szombat este nála fogunk lakni Hammersmithben, mert a külügy csak munkanapokra fizeti a Hotel Goringot. Helyes emberek, ricsajos gyűlde, vidám csapat, jó. [...]

JÚLIUS 6., CSÜTÖRTÖK

(*Dániel könyve*) Bevégeztetett . Meghalt Kádár János.

A hullák büze eloszlik,
fellelegezhet a város,
de bűneid eltemetetlen
még rohadoznak bennünk.

„Egy klasszikus tragédia körvonalai” – így fogalmazott Angyal István, Tűzoltó utcai felkelőparancsnok saját kezű vallomása kapcsán Eörsi István. Angyal, az Auschwitz-túlélő magyar haza-fi, ideológiailag meghatározott (kommunista) városi gerillavezér felkérte Kádárt, a fiumei profiút, a Nagy Imre-kormány államminiszterét, venné át, legalább szimbolikusan a Tűzoltó utca parancsnokságát. Kádár elindult a Parlamentből a Tűzoltó utcába, Eörsi szerint „valószínűleg eltévedt, így keveredett Moszkvába”, ahonnan tankok élén jött haza, helytartónak. Először akasztani, aztán a tévéképernyőről karajcsonttal hadonászni a város és az ország nyomorult népének. Nehezen megbocsátható tettek, nehezen elviselhető ember – majd’ mindenki szerette. Számomra is véget ért egy életszakasz. Mert eddig, majd harminc évig, ez volt. Mindig csak Kádár. És a hazugság.

Eörsi pontos. [...]

JÚLIUS 9., VASÁRNAP

(*Dániel könyve*) Peröcsény, Demszky-birtok. Piknik. Gyönyörű idő, szép nyári nap, foltos farmerek az út mentén. Nagy csapat, a demokratikus ellenzék dandárja, sokan nézzük, ahogy két kis termetű ember fejelő bajnokságot tart. Eörsi Pista és Orbán Viktor. Az veszít, aki elrontja. Jó sokáig csinálják, 15, 28, 39. A 46-dik oda-visszánál Pista elrontja, Viktor nyer. Pista mosolyog, Viktor is, győzelmes vigyorral. Ekkor még csak a drága Halda Alíz gondolta azt magában, hogy „Néróka”. [...]

(Dániel könyve) A csehszlovák sajtó a politikai jó ízlés határát súroló stílusban támadta szerdán a prágai Vencel téri tüntetésen részt vevő Fidesz-tagokat, és magát a magyar ellenzéki ifjúsági szervezetet. A *Rudé Právo* és a pozsonyi *Pravda* volt budapesti tudósítója, Gejza Vilcek a pozsonyi *Pravda* szerdai számában megjelentetett jegyzetében „fiatal bikaborjak”-nak titulálta a Fidesz aktivistáit, akik megfogalmazása szerint nem sokat tanultak a politikai gyakorlatból, azt azonban már jól elsajátították, hogy ha vörös színt látnak a politikai arénában, azonnal támadni kell. „Hát ezek voltak itt nálunk hétfőn, a Vencel téren, állítólag nem tankokkal, hanem virágokkal jöttek. Ezek a virágok azonban nem illatoznak, inkább bűzlenek, még ha exportálták is azokat.”

Délután a Moni lakásából telefonálgatunk, szervezkedünk hármasban a Braun Robival. Én Eörsitől a Danilo Kiš párizsi számát kaptam meg, hívom, a mondat végére sem értem, „aláírom” – mondta. Moni egyre idegesebb a telefonszámla miatt, elkezdünk viccelődni, hogy akkor most hívjuk fel Gabriel García Márquezt Kolumbiában, mennyi ott az idő? [...]

Október 3., kedd [...]

Húha, keményedik a helyzet! – Átnyújtották a színikritikusok díját: „A legjobb magyar dráma kategóriájából ezúttal törölni kellett az új szót: bár a *Kihallgatás*, Eörsi István drámája a múlt szezonban juthatott színre először – mégpedig Kaposvárott –, korántsem friss produktum, ám sok-sok éven át hiányzott a kultúrpolitika jóváhagyása a bemutatáshoz.” – Japanizáció: [...]

Október 11. szerda [...]

(Eörsi mesélte, hogy a börtönben egy időre cellatársa volt Kosáry Domokos, a történész. Mint mondja, Széchenyi-darabját e közös ülés nélkül meg nem írhatta volna. De, nem is ez, hanem Kosáry elmesélte neki, hogy valahol találkozott még a harmincas években az akkor már nagyon öreg „utazó skóttal”, Scotus Viatorral, Hugh Seton-Watson „magyarellenes” történésszel, akinek a század elején sikerült az angolszász közvéleményt csehbaráttá és antimagyarrá hangolnia, s ezzel segíteni a cseh szándékot, hogy vernék szét Kákániát. Hát igen, a Monarchia szétveréséhez kellett a csehek, azt csak a szerb, román, szlovák szándék nem tehetné meg. Mindegy, Seton-Watson egyes számú közellenség volt a Trianon utáni Magyarországon, csodálkozott is az idős, szálkás skót, mikor egy fiatal magyar történész betoppant hozzá. A koros skót egy idő után föloldódott és közölte: „Fiatal barátom, ha maga látta volna azokat a politikus urakat, akiket én láttam a századforduló környékén és utána, ha maga hallotta volna, amiket mondtak, akkor maga

még jobban megutálta volna őket, mert maga temperamentososabb, mint én.” Dölyf, dagály, dögunalom – ennyi maradt miután a díszmagyaros kaszinópolitikusokból a mikszáthi kedély is kifogyott. És ennek ára lett! Tanulság: humorra hagyományörizni!) [...]

Október 15., vasárnap [...]

Danilo K. a barátunk volt. A magyar irodalomé, de a magyar progresszióé, a magyar demokratikus ellenzéké is. A hatvanas évek vége óta Párizsban élő író 1985-ben részt vett Budapesten azon az alternatív fórumon, amely a Helsink-i utókonferenciák sorába tartozó kulturális fórum idején rendeződött volna az Intercontinental konferenciatermében, ha a titkos rend- és gondolatörtség át nem tessékeli az illusztris vendégeket Eörsi István lakására. A *Hírmondó* hasábjain Konrád Györggyel és Nagy Andrással beszélgetett (Közép)-Európáról, irodalomról és politikáról. [...]

(*Dániel könyve*) Meséli valaki, hogy tegnapelőtt öngyilkos lett egy sztálinista értelmiségi, Imre Katalin. Politikai tiltakozásul, mintegy. Jé, mondtam zavartan, mert emberhalálnak azért nem örülök. Te, mondtam, ez nem egy irodalomkritikus, aki az Eörsi első verseskötetét ekézte az *ÉS*-ben 1957-ben, mikor a Pista már börtönben volt, de a könyvkiadási slamposság miatt még megjelent a forradalom előtt elfogadott könyve? De, mondták a madzag másik végén, a *Tűztánc* antológia egyik szerkesztője volt. Úh, bazmeg, *Tűztánc*, na az már igen! De legalább következetes.

* * *

Délután Verával az Astoria kávéházban. Kérdeztem, miért nem jön föl. Nem, nyilvános helyen akar találkozni.

* Egy hajdani barát ír róla regényében: „...önpusztításának részleteiről sem lehetett biztosat tudni. Amikor kilépett az ablakon, fényes nappal volt ugyan, az emberek az Országház előtt tolongtak, vagy otthon nézték a televíziós közvetítést, és egy negyvenkilós emberi test becsapódása a földet érés pillanatában sem vert komoly zajt. (...) ...félreérthetetlen volt, mit akart üzenni az időponttal: abban a világban, amelyik azzal a nappal kezdődik, sem azt méricskélni, hogy lesz-e benne vegyesen jó is, rossz is, az ő ítélete már az első pillanattól készen volt: megbélyegezte a változást. (...) ...minden konfliktusa abból eredt, hogy megalkuvónak, gennyesen békülékenynek, velejéig romlottnak tartotta azt a világot, és nem győzte szeméret hányni, hogy feladta azt, amiért létrejött...” In.: Nyerges András: *Tévelygések kora*. Noran, Bp. 2009.

[...]

OKTÓBER 27., PÉNTEK

(Dániel könyve) Újsághír: A Déry Tibor Alapítvány kuratóriuma Keresztury Dezső elnökletével az idén a következőket részesítette jutalomban kiváló irodalmi munkásságáért: Baka Istvánt, Bodor Ádámot, Csukás Istvánt, Csürös Miklóst, Eörsi Istvánt, Görgey Gábort, Kertész Imrét, Petri Györgyöt, Székely János erdélyi drámaíróit és Utassy Józsefet. [...]

* * *